

Mastodont

Door Jasper Vanhoutte

*Voor de volledige clan van de Vanhouttes.
Zonder jullie was mijn innerlijke geek
nooit naar boven gekomen.*

Inleiding

Aan de lezer

Mastodont is een moeilijk boek. Of liever, een moeilijk verhaal. Het is een verhaal dat zal moeten herzien en herzien worden, terwijl ik groei als schrijver.

In deze tweede druk heb ik enkele belangrijke aanpassingen gemaakt ten opzichte van de eerste: natuurlijk zijn opgemerkte taal- en stijlfouten aangepast, belangrijker is misschien hoe ik aan het eind van het boek twee nieuwe, kleine hoofdstukken heb toegevoegd: Het eerste behandelt de planeet waarop het eerste deel van het verhaal zich afspeelt.

Het tweede legt de technische werking van de aandrijvingskracht van de ruimteschepen uit, of toch tot hoe ver dat mogelijk is (we hebben het nog steeds over een fictief concept).

Deze twee hoofdstukken hebben één iets gemeen: ze zijn niet essentieel voor het verhaal. De lezer kan perfect deze delen van het boek links laten liggen, zonder grote delen van het verhaal te moeten missen. Deze twee delen zijn enkel en alleen geschreven voor diegenen die meer detail willen, die zich willen kunnen inbeelden hoe ze hun eigen ruimteschip zouden moeten bouwen, als ze deze technologie voor handen hadden.

De rest van het boek -het belangrijke deel- gaat over een beetje van alles en van weinig veel. Maar dat is iets dat al snel genoeg duidelijk zal worden.

Jasper Vanhoutte

14 mei 2016

Proloog

Nabij het centrum van de Melkweg, waar triljarden sterren samengepakt zijn tot een grote cluster, is leven heel vaak voorkomend.

In deze hoop van hemellichamen bevindt zich een kleine onbeduidende planeet, vaak genegeerd door levensvormen van andere planeten. Op deze planeet leeft slechts één diersoort; een afgedankte variatie van de mens.

Mastodont:

de mastodont zelfst. naamw. (m.) Uitspraak:

[mɛsto'dɔnt] Verbuigingen: *mastodont/en*

(meerv.) 1) groot uitgestorven dier dat op een mammoet leek 2) iemand die belangrijk is geweest, maar die er nu niet meer toe doet

Deel Eén

Thuis

25 juni 2037

[Planeet 35.241.318]

Het was opnieuw een asgrijze ochtend. Het was al een hele tijd geleden dat de mensen nog eens een ochtend hadden gezien die niet asgrijs was. De zon had het al lang geleden opgegeven om nog door de dikke deken van wolken te proberen breken. De laatste herinnering eraan was een kleine, onopvallende witte cirkel, bedekt door een dikke deken van donkere wolken. Al jarenlang hadden de mensen problemen met oogst, bevolkingsgroei en hun economie. Oorlog, discriminatie en politieke geschillen waren al jaren geleden achterwege gelaten, om plaats te maken voor passieve paniek over de huidige ecologische situatie. Iedereen wist diep vanbinnen dat dit niet lang meer zo kon blijven duren.

[Gang van residentie Burster]

Achter een zware metalen deur, maakte een jonge man zich klaar om naar zijn werk te vertrekken. Zijn naam was Flynn Burster en hij keek in de spiegel bij de kapstok, om zichzelf ervan te verzekeren dat alles op zijn plooï zat. Zijn licht bruine haar zat eindelijk perfect in de plooï, gecombineerd met zijn blauwe, ietsje te grote overall en ironische vlinderstrikje, was hij er zeker van dat hij klaar was voor het werk. Flynn stapte buiten, maar draaide direct weer om en ging weer naar binnen. Hij was vergeten zijn gasmasker op te zetten. Hij plukte het van de kapstok en zette het stevig op zijn gezicht. Hij gespte het goed vast en controleerde of hij zeker alles mee had. Een snelle check later -sleutels, portefeuille, horloge,

mobiele zender- draaide hij zich weer om, stapte hij de deur uit en vertrok naar zijn werk.

[Emily's huis]

Emily werd wakker. Voor een paar minuten staaarde ze gewoon naar haar plafond. Ze draaide zich om, toen opnieuw, tot ze het beu was om op de veel te zachte matras te liggen. Ze stapte uit bed, ging naar de badkamer en waste daar haar gezicht. Na zichzelf te hebben afgespoeld met water, keek ze vluchtig in de spiegel. Ze was nu bijna twintig jaar oud, en vond van zichzelf dat ze er nog niet zo slecht uitzag. Met licht krullend zwart haar en zwarte ogen, gecombineerd met een van nature vrij donkere huidskleur, kon ze zich voorstellen dat ze af en toe een compliment kon verwachten van leeftijdsgenoten. Tenminste, als ze ooit buiten zou komen. Daarna wandelde ze naar de keuken, nam een kom en schonk ontbijtgranen en melk uit. Terwijl ze deze opat, wandelde ze naar de bibliotheek in haar huis. Toen ze binnenwandelde herinnerde het interieur haar meteen weer aan haar ouders. Die hadden het hele huis met gepaste aandacht ingericht, maar aan de bibliotheek hadden ze duidelijk veel meer tijd en zorg besteed. Hoge, volledig gevulde boekenkasten herinnerden haar aan de liefde die haar ouders voor literatuur koesterden. Toen ze klein was, wandelde ze soms binnen in de kamer om haar ouders opgekruld in één van de grote zetels te zien zitten, opgegaan in één van de boeken uit de kasten. Het donkere, mooi afgewerkte eikenhout van de kasten toonde haar weer hoe veel geld haar ouders aan deze kamer hadden uitgegeven. Maar het had weinig verschil gemaakt. Om

twee redenen: ten eerste hadden ze toch al veel te veel geld om ooit te kunnen opgebruiken, ten tweede had al het geld van de wereld hen nooit kunnen redden van het lot waar ze op af stuurden. Na het grote drama bleef ze alleen achter, met veel geld waarvan ze geen idee had wat ze ermee moest doen.

Na lang naar een willekeurige boekenplank te staren, nam ze met afwezige gedachten een boek en ging ze in één van de twee zetels zitten. Ze had een lange dag voor de boeg, waarin bijster weinig zou gebeuren.

[Centrum van de stad]

John wandelde traag en voorzichtig over straat. Hij deed zijn best om niet te veel rond zich te kijken, omdat hij wist dat het straatbeeld altijd een beetje deprimerend op hem werkte. Zowel de lucht als de gebouwen rondom hem waren te kleurloos om te veel aandacht aan te besteden. Net als vele anderen, hoopte John om ooit op een dag iets te kunnen veranderen aan de situatie van de wereld. Hij was nog niet helemaal zeker waar hij heen ging, maar hij was ervan overtuigd dat het hem wel snel duidelijk zou worden. Al van kleins af was hij mager geweest, wat nog steeds het geval was.

Met een vest gevuld met wol voelde hij zich al iets beter. Na een tijdje werd hem duidelijk dat hij gewoon maar naar de universiteit zou wandelen, om te zien of hij daar vandaag iets zou kunnen bereiken. Waar hij heen wilde op de lange termijn, zou hem later misschien duidelijk worden.

[Parkeerterrein van het bedrijf Frostbite]

Flynn wandelde het parkeerterrein van de fabriek op. Er stonden bijna geen auto's geparkeerd, maar hij wist dat dat normaal was tegenwoordig. Steeds meer mensen zagen zichzelf gedwongen om hun auto te ruilen voor andere goederen, zoals voedsel en tijdelijk onderdak. Hij wandelde langs het voetpad de hoofdepoort door en zag de grote dubbele deur nu beetje bij beetje dichterbij komen. Hij begon ook de grote letters boven de dubbele deur te zien. De naam van de firma stond in hele grote letters uitgespreid:

Frostbite

Onwillekeurig schoten er herinneringen aan de laatste jaren van zijn leven en werk hier door zijn gedachten. Door de dikke mist was zijn zicht beperkt tot slechts een paar meter voor zich uit. Toen hij dichterbij de ingang kwam, zag hij een paar van zijn collega's ook naar de ingang wandelen. Hij wuifde vriendelijk naar ze en ze wuifden onmiddellijk terug. Hij had altijd al zijn best gedaan om met iedereen van de firma op goede voet te blijven staan. De deuren stonden al wijd open, dus kon hij er gewoon doorheen lopen, waarna hij zich in de inkomhal van de fabriek bevond. Het hoge plafond, de gigantische marmeren receptiebalie en de zo mogelijk nog groter lijkende kristallen kroonluchter faalden nooit om hem telkens opnieuw onder de indruk te brengen, elke dag weer even diep. Toen hij eenmaal op een veilige afstand van de grote dubbele deuren was, gespte hij zijn gasmasker los, en hield hij het met zijn rechterhand vast, omdat hij geen rugzak of tas mee had om het te kunnen

in opbergen. De broekzakken van zijn overall waren niet groot genoeg om het gasmasker in te kunnen weg steken. Een paar groepjes van zijn collega's stonden verspreid in de hal, op een kalme manier onder elkaar aan het praten. Flynn herkende ze allemaal en sommigen wuifden naar hem met brede glimlachen, om hem uit te nodigen bij hen te komen staan. Maar Flynn knikte vriendelijk terug, waarna hij naar de werkklok wandelde. Hij was onverwacht gemotiveerd om te beginnen werken vandaag. Flynn schoof zijn identiteitskaart door de gleuf en wandelde naar één van de gangen. Hij draaide zich om en zag de vier gangen die dieper de fabriek in leidden, waar nu verschillende van zijn collega's begonnen wandelen naar hun werkplek. Boven elke gang hing een grote wegwijzer. Die waren in harde zwarte letters beschreven met de vier titels:

Onderzoek
Assemblage
Projectontwikkeling
Evaluatie

Ook zonder op de grote grijze-met-zwarte wegwijzers te kijken, wist hij na twee jaar op dezelfde plek te werken precies waar hij heen moest. Flynn wandelde naar de tweede gang van links, de gang waarboven het bord met 'Assemblage' hing. In het begin van de gang waren er aan elke kant twee deuren. Hij wandelde de eerste deur aan zijn linkerkant binnen, waar hij wist dat één van de kleedkamers waren. Hij wist dat achter deze deur zijn kastje met zijn uniform erin was. In de kleedkamer aangekomen, trok hij zijn kastje open, vluchtig kijkend over de inhoud. De kinderfoto's van hem en zijn twee

zussen, de vakantiefoto's bij het meer, een gedroogde bloem uit de bergen, samen met nog allemaal andere dingen van zijn kindertijd, een kindertijd voor hij of de rest van de wereld zich waren beginnen zorgen te maken over de huidige omstandigheden, ondertussen al bijna vijfentwintig jaar geleden. Hij haalde zijn uniform uit het kastje en trok het aan. Hij moest telkens opnieuw wennen aan het gewicht van de zware veiligheidslaarzen. Hij knoopte ze volledig dicht en deed zijn zwarte werkvest aan. Hij stapte weer de gang in, de eerste stappen nog met enige moeite door het gewicht van zijn laarzen, maar toen hij eenmaal een tiental meter verder was, voelde hij nog amper dat hij ze aan had. Hij wandelde verder de gang in. De muren waren, net als de meeste andere muren van de fabriek, beschilderd met een somber lichtgrijs. Hier en daar hing een bord met een regel die de werknemers moesten opvolgen. Op andere plaatsen waren door de werknemers kleine tekeningetjes of grapjes gekrabbeld. Hij was aan het eind van de gang aangekomen, duwde de groene deur open en stapte de werkvloer op. Vanaf het balkon waar hij nu op stond, kon hij de hele zaal zien. Er waren ongeveer zeventig mensen met van alles bezig, maar met voorsprong de meeste mensen werkten aan het in elkaar zetten van grote panelen, moederborden of motoren. Dankzij de gigantische instructiepanelen die aan de muren waren vastgemaakt, was het zelfs voor bezoekers duidelijk dat in deze zaal ruimteschepen geassembleerd werden.

Nadat Flynn een paar momenten over de zaal had uitgekeken, kon hij een luide monotone fluit horen. Het

was de toon die aangaf dat er een shift op zat. Iedereen die in de zaal bezig was, begon naar Flynn toe te wandelen. Ze kwamen zich omkleden, om daarna uit te kloppen en naar hun vrouwen en kinderen te vertrekken of, zoals Flynn, in hun eentje thuis te gaan zitten en een goed boek te lezen, of zich bezig te houden met andere hobby's.

Achter Flynn kwamen er door de deur andere mensen de zaal binnengewandeld. Het waren Flynn's collega's, die net als hem de nieuwe shift kwamen doen.

Hij wandelde de trap af en stapte naar zijn werkstation. Ook dit was ingericht zoals hij en zijn werkpartner Chris het liefste zagen; actiefiguurtjes op een kast, een paar verdwaalde stripboeken, een paar andere vreemde gadgets en stukken speelgoed die even goed van een kleuter hadden kunnen zijn. Hij dacht graag dat Chris en hijzelf die dingen er als ironische toets neerlegden, misschien als knipoog naar elkaar en een grapje naar de collega's. Op dagen als vandaag was hij niet zo zeker of dat wel het geval was. Omdat ze tegenovergestelde shiften draaiden, zagen Chris en Flynn elkaar slechts uiterst zelden, enkel op de zeldzame personeelsfeestjes en de nog zeldzamere huisbezoeken aan elkaar. Op zijn bureau lag er, zoals elke dag, een grote stapel papieren. Hij wist uit ervaring wat er op de papieren stond: het waren orders voor wat er vandaag moest gebouwd worden. Op de top van de stapel was een post-it gekleefd:

*Sorry makker,
ik kan het niet
allemaal doen!*

Veel succes!

-Chris

Flynn wist na jaren samenwerking dat Chris productieve nachten had, en dat hij nachten had waarop hij meer rondlummelde dan iets anders. Afgelopen nacht was duidelijk een nacht geweest waarin hij rondgelummeld had. Het was één van die dingen waarvan hij niets wilde of durfde zeggen, omdat Chris er al jaren langer dan hijzelf was. Hij besloot tegen beter weten in dat hij zijn best zou doen om vandaag zo veel mogelijk orders uit te voeren, om te zien hoe ver hij zou kunnen komen vandaag.

[Emily's huis]

Het werd middag toen Emily ongeveer halverwege haar boek gekomen was. Ze liep weer naar de keuken, nam een bevroren maaltijd uit de diepvries en warmde het op.

Terwijl ze wachtte, keek ze uit het raam. Vanop de derde verdieping had ze een mooi uitzicht over het straatleven beneden. Grote blauwe straatlichten waren het enige die de scene nog verlichtten, naast de doffe gloed van de eigen ster van de planeet. Er waren een heleboel mensen op straat, allemaal liepen ze licht gebogen alsof ze elk een zware last te dragen hadden. Op een bepaalde manier was dat ook het geval, wist Emily. Sommige mensen zaten neer, bedelend om voedsel of kleren. Het was een wirwar van mensen daarbeneden, een mierennest waar niemand uit kon ontsnappen. Soms keek iemand in Emily's richting, met een hint van zichtbare minachting. Emily wist wat de mensen moesten